

Tázání jako orientace na příslib

Tázání je vždycky třeba chápat jako myšlenkovou aktivitu (tedy nenechat se nikdy svést soustředěností na „otázku“ jako na cosi jakoby hotového). Každá aktivita míří z podstaty věci k něčemu, co „ještě není“, ale aktivita tázání se *výslovně*, tématicky orientuje na to, co „ještě není“ (i když jsme pod tlakem tradice naklonění ono „ještě ne“ redukovat na svůj subjektivní stav, na svou subjektivní kondici, v níž my sami ještě nevíme). Je něco pravdy na tom, že odpovědi se dostane (přinejmenším většinou) jen tomu, kdo se táže. Tázat se znamená důvěřovat v možnost odpovědi; kdo nevěří (nedůvěřuje), že odpověď je možná, ten se vlastně netáže (i když to navenek tak vypadá). Kdo se opravdově, „v nitru pravdivě“ táže, tomu se odpovědi dostane – je to něco jako „zaslíbení“: jen otázkám je „zaslíbena“ odpověď (či přesněji: odpovídání, neboť otázka“ je vždycky tázáním, pokračujícím vždy dál a dál). Je to jen zvláštní případ onoho příslibu, která známe z evangelií: prostě, a bude vám dáno; tlucte, a bude vám otevřeno. Platí totiž také: dotazujte se, a bude vám odpovídáno.

(Písek, 080101-3.)